

e) Cât de departe merge voia mântuitoare a lui Dumnezeu și ce trebuie făcut prin urmare de slujitorii lui Cristos.

f) Lucrează liniștit mai departe! La tine, premisele există.

5. Încheiere

În ziua de azi, fiecare credincios ar trebui să încerce să construiască un mic nucleu misionar în locul unde se află el, ca acel tânăr din Indonezia, un nucleu de oameni care fac pașii credinței, care sunt călăuziți să facă pașii credinței. Astăzi înaintăm adesea foarte greu cu evanghelizările în poporul nostru, în țara noastră. Însă prin astfel de cercuri mici, în care încercăm să adunăm credincioși în jurul Bibliei, în jurul Domnului lor, s-ar putea totuși să progresăm. Cu „nucleul din jurul izvorului“, cu cercul din jurul Bibliei se zidește astăzi biserica lui Isus, adunarea lui Isus Cristos. Așa putem să rămânem la atac cu Evanghelia chiar și în ispitele escatologice. Prin Duhul și dragostea Lui, fie ca Domnul nostru să ne facă în această privință inventivi, atenți și curajoși!

12. Comportamentul față de bărbați și față de femei în biserică (5:1-2)

5:1-2: Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați. 2 Pe femeile bătrâne ca pe niște mame, pe cele tinere ca pe niște surori, cu toată curăția.

12.1 Biserica

Biserica lui Isus este o familie. Domnul nostru a vorbit deja în timpul vieții Sale pământești în acest fel despre cei care sunt ai Lui (Marcu 3:34).

De la Iluminism și Revoluția franceză încoace se spune că toți oamenii sunt „frați“. În Biblie nu se vorbește așa. Aici sunt menționați numai acei „frați“, care sunt copiii lui Dumnezeu. Ce-i drept, începând de la Adam toți oamenii urmăresc să aibă calitatea de copii ai lui Dumnezeu. Aceasta o arată, printre altele, arborele genealogic al lui Isus conform Evangheliei după Luca, care ajunge până la Adam. Acolo citim, de exemplu: Isaac a fost „fiul lui Avraam“; Set a fost „fiul lui Adam“ și apoi se spune că Adam a fost „fiul lui Dumnezeu“ (Luca 3:34,38). Însă de la apariția păcatului, oamenii sunt morți spiritual (Ef. 2:1,5; Col. 2:13). Vii spiritual și copiii lui Dumnezeu sunt numai cei care L-au primit pe Isus ca Domnul lor, care cred în El și care au primit astfel Duhul Sfânt (Ioan 1:12; 7:39; Ef. 1:13; cf. Rom. 8:14-17). Ca și copiii ai unui singur Tată, ai Dumnezeului celui viu, ei sunt acum frați și surori. Nu toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, nici toți cei botezați, ci numai cei care cred în Isus, pentru că numai ei sunt umpluți de Duhul lui Dumnezeu (Ioan 7:39), iar Duhul Sfânt este „actul de adopție“ al lui Dumnezeu pentru noi. Cei care cred în Isus sunt, ca și copii ai lui Dumnezeu, înscriși și în „cartea vieții“, cum ar veni în „cartea familiei“ lui Dumnezeu (Fil. 4:3; Apoc. 3:5; 20:12,15). Pentru ei toți este valabil: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri“ (Luca 10:20).

12.2 Copiii lui Dumnezeu

Deci, dacă biserica lui Isus este o mare familie a copiilor lui Dumnezeu, atunci o relație familială între membrii bisericii este mai mult decât naturală și firească. Sinceritatea unii față de alții și responsabilitatea unii pentru alții impune să se stea de vorbă și despre greșelile care apar și să existe o îndemnare corespunzătoare reciprocă (cf. Matei 18:15 și urm.; Gal. 6:1; Iacov 5:19 și urm.). Această sarcină o au în special cei care au primit aici o slujbă deosebită, ca în vremea aceea tânărul Timotei în biserica din Efes. Nu ar corespunde cu dragostea lui Cristos să-l lăsăm pe un frate creștin pur și simplu pradă greșelilor lui și a urmărilor acestora și să ne cufundăm cu lașitate și comoditate în tăcere. Astăzi, în multe biserici, comunități și „cercuri“ creștine

există o înțelegere tacită: „Eu nu-ți spun nimic neplăcut, fii de aceea te rog atât de bun și nu-mi spune nici tu mie nimic neplăcut!“ Așa se pierde mult și se zădărnicește mult progresul în ceea ce privește sfîntirea și posibilitatea de lucrare a bisericii. Cât de îngrozitor ar fi, dacă nouă, celor care avem o slujbă corespunzătoare în biserică, cineva ne va spune odată în veșnicie: „Eu nu mi-am făcut probleme atunci. Dar tu mi-ai văzut comportamentul greșit, aceasta ți-a fost menirea și totuși din lașitate și comoditate nu mi-ai spus nimic. Acum situația mea ar fi alta, dacă ai fi vorbit!“ Pavel în orice caz îl provoacă pe cam timidul Timotei: „Ia seama... la îndemnare!“ (1 Tim. 4:13).

12.3 Despre relațiile dintre membrii bisericii

Că trebuie eventual să se stea de vorbă, nu este o întrebare, ci numai cum trebuie să se stea de vorbă. În ceea ce privește sexul și vârsta, Pavel vede în diferitele grupuri ale bisericii paralele la familiile naturale. Astfel, el scrie:

12.3.1 *Nu muștra cu asprime pe un bătrân!* Verbul grecesc înseamnă „a lovi orbește“, „a certa“, „a repezi dur“. De exemplu, în biserică se află – lucru observat și de Timotei – că un bărbat nu-și tratează soția bolnavă conform dragostei lui Cristos (cf. Ef. 5:25-33) sau că cineva mai repede întinde mîna după vin, decât să-și împlinească datoria și să se îngrijească de cei din familia lui, sau că un altul se lasă infectat de ideile lumești, potrivit Evangheliei și chiar le răspândește pe acestea în discuțiile cu membrii bisericii. În discuția cu acest om, Timotei nu trebuie să dea frâu liber mîniei sale. Nu mânia trebuie să-i influențeze vorbirea; căci „mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu“ (Iacov 1:20). Nici munca de educare a copiilor nu se poate face corect cu capul înfierbântat și la fel de puțin slujba îndemnării între adulți, în special a bătrînilor. Tînărul Timotei nu trebuie în nici un caz să uite respectul cuvenit. Așa-i scrie Pavel: *Pe un bătrîn... sfătuiește-l ca pe un tată*. Așa va obține mai degrabă un rezultat. Dacă venim de pe genunchi, de la rugăciunea de mijlocire și dacă îndemnăm cu duhul rugăciunii, atunci vom fi „înfrînați de

Duhul lui Dumnezeu“ în modul acesta (așa poate fi tradus Rom. 8:14).

12.3.2 *Pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați*: în felul acesta, chiar dacă trebuie să se atragă atenția asupra unor greșeli, este păstrată dragostea frățească și la fel și smerenia, prin cunoștința faptului că „omul se uită la ce izbește ochiul, dar Domnul se uită la inimă“ (1 Sam. 16:7). Cel care îndeamnă știe că și el – poate privitor la alte domenii ale vieții lui – are nevoie de îndemnare, posibil tocmai acum mai mult decât și-a dat seama înainte. În nici un caz nu are voie să-l trateze pe celălalt disprețuitor și fără dragoste.

12.3.3 *Pe femeile bătrâne sfătuiește-le ca pe niște mame*: chiar dacă au greșit cu ceva sau dacă de mai mult timp au dat dovadă de un comportament greșit, se poate totuși ca timp de mulți ani să-și fi împlinit sarcinile cu credincioșie și să-și fi purtat și crucea cu supunere. În orice caz, trebuie să li se arate respect. Timotei trebuia să se gîndească: Sunt de puțin timp aici și în esență știu puține lucruri despre membrii bisericii. De asemenea, informațiile, pe care le-am primit de la alții, se poate să fie unilaterale și greșite. Uneori, o părere, pe care o primim despre cineva, poate să spună mai multe despre cel care o emite, decât despre persoana evaluată.

12.3.4 *Pe cele tinere sfătuiește-le ca pe niște surori, cu toată curăția*, cu toată „inocența“, „reținerea“: pe de-o parte, Timotei era chemat în unele situații să le consilieze și pe ele; pentru aceasta era indispensabil să se întâlnească cu ele. Pe de altă parte, Timotei, ca bărbat tînăr și probabil necăsătorit, nu avea voie să uite să păstreze o oarecare distanță, plină de tact. Ar fi fanatism să credem că un creștin atât de hotărât, ca Timotei nu ar mai putea fi ispitit în acest domeniu – nici chiar în gînd (Matei 5:28). Încă nu suntem în cer, ci aici, în această lume și avem corpuri pămîntești; aceasta face parte din locul din cadrul istoriei mîntuirii, unde mai trebuie încă să ne dovedim vrednicia. Ar fi fanatism să ne prefacem, de parcă am fi trecut deja dincolo de locul din cadrul istoriei mîntuirii. Autoritatea lăuntrică a lui

Timotei în slujire și ascultarea rugăciunilor lui puteau fi puse la îndoială, dacă ar fi comis aici și cea mai mică greșeală. De asemenea, părtășia bisericii ar fi fost tulburată simțitor, dacă un bărbat important, ca Timotei, ar fi avantajat oarecare membrii ai bisericii; aceasta nu le-ar fi scăpat nici celorlalți.

Pe scurt: pentru bunul mers al unei biserici, pentru rodnicia lucrării ei și pentru biruirea ispitelor și din afară este extrem de important, ca cei care stau în slujba bisericii să aibă în vedere – și la discuțiile din cadrul consilierii spirituale cu membrii individuali ai bisericii – caracterul general al bisericii lui Isus ca o familie a copiilor lui Dumnezeu și să se gândească pe cine au de fiecare dată înaintea lor și ce atitudine – și pur omenește – trebuie să adopte față de ei. Iacov scrie: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor...” (Iacov 1:5). Iar bătrânii spuneau: „Duhul Sfânt este plin de tact”.

Studiu biblic despre 1 Timotei 5:1-2

1. Introducere

Bătrânul preot a suferit un atac cerebral și a trebuit să se pensionezeze mai devreme. La lipsa de preoți din vremea aceea nu se întrevedea nici o posibilitate ca biserica să aibă curând un alt preot. Exista însă în acea biserică un vicar credincios, cu o minte spirituală clară, care trăia sesizabil sub călăuzirea și disciplina Duhului Sfânt. Biserica l-a susținut cu rugăciunile ei de mijlocire, cât și el însuși a cerut de la Dumnezeu înțelepciunea necesară. O femeie din biserică a afirmat că întregul lui comportament îi amintește o vorbă din bătrâni: „Duhul Sfânt este plin de tact”. În modul cum se întâlnea cu bătrânul preot și cum vorbea despre el, cum discuta cu oamenii în vârstă, bărbați și femei, cum accepta să primească și sfaturi de la ei și cum trăia cu tinerii bărbați viața de credință

și făcea cu ei pași ai credinței și în eforturi misionare pentru alți oameni. Cum el, încă necăsătorit, știa să discute cu femeile tinere și cu fetele, în curăție și cu respect, așa, de parcă ar fi fost surorile lui. Prin munca și sub influența lui, biserica a devenit mai clar o adevărată familie, o familie a copiilor lui Dumnezeu.

2. Întrebări pregătitoare

Cum ar fi fost comportamentul lui Timotei greșit față de bătrânii și bătrânele din biserică? De ce i-a fost probabil greu lui Timotei să-i „sfătuiască” pe cei mai în vârstă din biserică? La ce trebuia să fie atent în mod special legat de bărbații tineri, de ce trebuia ei să fie și să rămână conștienți? De ce trebuia să se lase condus în comportamentul lui față de femeile tinere?

3. Tema

Relațiile cu diferitele grupe de vârstă și cu diferitele sexe în biserică, acestea formând o ceată pornită la drum spre marea țintă a lui Dumnezeu, grăbită să ajungă acasă la Tatăl – familia lui Dumnezeu.

4. Structura

- Cum trebuie să vorbească Timotei, ca responsabilul bisericii, și cu bătrânii din biserică.
- Cum trebuie să vorbească cu tinerii – ce înseamnă aici „a sfătui”.
- Cum trebuie să vorbească cu femeile în vârstă – așa cum ar trebui să se vorbească cu propria lui mamă, când este vorba de viață și mântuire.
- Cum trebuie să vorbească cu femeile tinere – cu înfrânarea Duhului Sfânt până la cel mai mic gând, ca să nu fie prejudiciată autoritatea lăuntrică și pentru ca și ele să ajungă la marea țintă.

5. Încheiere

În lume există astăzi atâta încurcătură: oamenii în vârstă sunt puțin respectați. Respectul poruncit în Scriptură în mare parte nu mai există. Curăția și înfrânarea în relația dintre sexe sunt în mare măsură uitate. Este deci extrem de important ca biserica lui Isus să fie și în această privință „lumină” și „sare” (cf. Matei 5:13 și urm.), să dea din nou un exemplu pentru lumea din jur. Aceasta ar sluji foarte mult și pentru sfințirea lumii în mijlocul căreia trăim.

Pe scurt, este necesar ca biserica lui Isus, chiar și acolo unde nu este foarte mare, să fie în mediul ei o familie a copiilor lui Dumnezeu și „o ceată mobilă” a Domnului ei, în sens misionar tocmai și atunci, când ispitele devin mai mari și când se vede tot mai clar decăderea generală a întregii ordini bune.

13. Văduvele în biserică (5:3-16)

5:3-16: *Cinstește pe văduvele care sunt cu adevărat văduve. 4 Dacă o văduvă are copii sau nepoți de la copii, aceștia să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor și să răsplătească ostenele părinților, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. 5 Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, și-a pus nădejdea în Dumnezeu și stăruiește zi și noapte în cereri și rugăciuni. 6 Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă. 7 Poruncește și aceste lucruri, ca să fie fără vină. 8 Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios. 9 O văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să n-aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să nu fi avut decât un singur bărbat, 10 să fie cunoscută pentru faptele ei bune, să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună. 11 Dar pe văduvele tinere să nu le primești: pentru că atunci, când le desparte pofta de Cristos, vor să se mărite din nou 12 și se fac*

vinovate de faptul că își calcă credința dintâi. 13 Totodată, se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare și vorbesc ce nu trebuie vorbit. 14 Vreau dar ca văduvele tinere să se mărite și să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea potrivnicului nici un prilej de ocară, 15 căci unele s-au și întors să-l urmeze pe Satan. 16 Dacă vreun credincios, fie bărbat, fie femeie, are văduve în familie, să le ajute și să nu fie împovărată cu ele biserica, pentru ca să poată veni în ajutor celor cu adevărat văduve.

Văduvele au avut în vremea aceea adesea o situație grea; în mod frecvent făceau parte din oamenii de la periferia societății. Nu se cunoștea ideea de pensie de urmaș sau ceva asemănător. În Israel, milosteniile oamenilor evlavioși se îndreptau într-o anumită măsură și spre văduve. În schimb, în lumea din spațiul greco-est-asiatic abia dacă exista așa ceva. Biserica lui Isus s-a ocupat de la începutul ei de văduvele care făceau parte din ea, începând de la biserica primară din Ierusalim, care putea să continue pe linia experienței iudaice (cf. Fapte 6:1-7). În pasajul nostru biblic devine clar că biserica lui Isus s-a ocupat foarte mult și în afara lui Israel de problema văduvelor. Aceasta era o problemă cu atât mai urgentă, cu cât existau multe văduve; speranța de viață era mică în vremea aceea și mulți bărbați mureau devreme.

În esență este vorba de patru puncte, referitor la care Pavel i-a dat sfaturi și instrucțiuni tânărului său colaborator Timotei:

13.1 Îngrijire

Văduvele, care aveau rude proprii, *copii sau nepoți*, trebuie să fie îngrijite de aceștia și nu trebuie să fie o povară pentru biserică.

Pavel scrie: *Dacă o văduvă are copii sau nepoți de la copii, aceștia să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor și să răsplătească ostenele părinților, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu (v. 4). Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios (v. 8).*

13.1.1 Pavel vorbește aici în mod special despre rudele, care sunt și ele creștine. Rudele trebuie să știe că de calitatea de creștin, de o „viață plăcută lui Dumnezeu“, de adevărata „evlavie“ ține *mai ales* faptul, că trebuie să-și demonstreze vrednicia în cerul cel mai restrâns, în *casa lor*. Aceasta include inevitabil și îngrijirea părinților bătrâni, nu în sensul unei obligații amare, ci din recunoștință. Aceasta este conform poruncii a patra: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta...” (Exodul 20:12); din „cinstirea“ părinților face parte și îngrijirea lor plină de dragoste la bătrânețe, după ce ei au făcut cândva atât de multe pentru copiii lor. Datoria față de rudele apropiate nu este voie să fie neglijată din cauza slujirii pentru rudele mai îndepărtate, care aduce poate cu sine o anumită onoare, ba chiar admirație; de aceea accentuează Pavel: *mai ales de cei din casa lui* (cf. și Matei 15:3-6).

13.1.2 Da, cine *nu poartă de grijă de ai lui... s-a lepădat de credință* (v. 8), căci de credință ține în orice caz și „ascultarea credinței“ (Rom. 1:5; 16:26). Un astfel de creștin păcătuiește la fel ca un om, care nu vrea sau nu mai vrea să știe nimic despre Isus și aceasta în văzul celorlalți. Așa cum Îl putem mărturisi pe Isus cu vorba și cu fapta, așa putem să ne lepădăm de El și cu vorba – ca Petru odinioară – sau cu fapta.

Este mai rău decât un necredincios, adaugă Pavel. Păgânii nu cunosc în mare măsură voia lui Dumnezeu; de aceea ei vor avea o mai mică responsabilitate. În schimb cei, care fac parte din biserica lui Isus, cunosc prea bine voia lui Dumnezeu. Iar Domnul nostru spune: „Robul acela, care a știut voia stăpânului său... și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult“ (Luca 12:47 și urm.).

Legat de toate acestea, trebuie să ne gândim că „îngrijirea celor din casă“, a rudelor, nu înseamnă numai bani, mâncare, îmbrăcăminte, locuință etc., ci și dedicare, timp, dragoste, mângâiere, mijlocire.

13.1.3 Mai târziu (v. 16), Pavel mai ajunge încă o dată să vorbească despre o astfel de idee: *Dacă vreun credincios, fie*

bărbat, fie femeie, are văduve în familie, să le ajute și să nu fie împovărată cu ele biserica, pentru ca să poată veni în ajutor celor cu adevărat văduve. O văduvă în familie poate să însemne în special: mama, bunica, soacra, alte văduve, care locuiesc în casă, cum ar fi foste slujnice sau roabe; conform concepției din antichitate, și acestea fac parte din „casă“. Timotei trebuie să le spună credincioșilor – deci celor care se lasă călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu – care este aici datoria lor, „datoria lor de creștini“. Chiar dacă aceste văduve sunt creștine și sărace, de regulă ele nu trebuie totuși să constituie o povară pentru biserică; mijloacele limitate ale bisericii trebuie să fie disponibile pentru cei de care nu este nimeni obligat să aibă grijă.

13.2 Văduvele în „funcția de văduvă“

Ei bine, în bisericile din vremea aceea existau și văduve, pe care Pavel le numește aici *cu adevărat văduvă* (v. 3,5,16), văduve într-un sens deosebit, care aveau o anumită slujbă în biserică, care aveau într-o anumită măsură o „funcție“, ca și prezbiterii. Acestea erau femei fără rude, de o anumită vârstă (v. 9) și care mai îndeplineau și alte condiții.

13.2.1 Modelul pentru aceste văduve era probabil prorocița Ana, care a apărut când a fost adus copilul Isus la Templu (Exodul 13;2.15; Luca 2:22-24,36-38). Despre ea se relatează: „Ea era foarte înaintată în vârstă și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei. Rămasă văduvă și fiind în vârstă de optzeci și patru de ani, Ana nu se depărta de Templu și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni. A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor care așteptau mântuirea Ierusalimului“.

13.2.2 În mod asemănător existau văduve singure și în biserica din Efes (v. 5a), care *și-au pus nădejdea în Dumnezeu*: omul iubit le fusese luat. Acum însă ele nu spuneau: „Acum chiar că nu mai cred nimic!“, ci ele se țineau cu atât mai mult, cu atât mai exclusiv de Dumnezeu: „Rămân totuși mereu cu Tine“ – de ce? nu pentru că așa fi un om atât de statornic și de

exemplar de loial; „Tu m-ai apucat de mână dreaptă, mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă“ (Ps. 73:23-24); vreau să îndur și durerea că mi-ai luat omul iubit și l-ai dus înaintea mea la țință. Da, „și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni, decât în Tine“ (Ps. 73:25).

13.2.3 Ea stăruie zi și noapte în cereri și rugăciuni (v. 5b). În felul acesta, bătrânețea acestor femei nu a fost goală și fără sens, ci umplută în mod minunat cu o mare sarcină, ba chiar cu atotprezența lui Dumnezeu; căci Scriptura spune: „Domnul este lângă toți cei care-L cheamă“ (Ps. 145:18). Aici este deci valabil și pentru orele grele din noapte: „Chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea“ (Mica 7:8; cf. Matei 28:20). O astfel de viață de rugăciune neîntreruptă cu Domnul va face odată ca și trecerea la El să fie scurtă, când ne va chema prin moarte sau când Își va chema biserica să-I iasă în întâmpinare la revenirea Sa (1 Tes. 4:17). Da, a trăi așa, chiar și în slăbiciunea și dificultățile bătrâneții, este deja acum un colț de rai. „Ei bine, ce înseamnă timpul și clipa, când eu sunt deja în veșnicie, pentru că trăiesc în Isus“ (A. H. Francke).

13.2.4 Astfel de femei erau preotese: aveau voie să fie preotese prin meritele lui Isus. Căci „El ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl nostru“ (Apoc. 1:5-6; cf. 1 Petru 2:9). Și a fi preot înseamnă a sta înaintea lui Dumnezeu pentru alții, ba chiar pentru lumea întreagă.

Viața de rugăciune a acestor femei a fost în mod sigur nu în ultim rând și adorarea și proslăvirea lui Dumnezeu, pe care ele i le aduceau lui Dumnezeu în locul întregii biserici, ba chiar în locul întregii lumi. Și aceasta făcea parte din slujba lor preotească.

Iar rugăciunea lor era mijlocire, care este accentuată aici explicit. Ele erau în mod special libere pentru această lucrare, altfel decât bunicile care aveau familie, care locuiau cu rudele lor și acolo, așa cum obișnuiesc să facă bunicile, puneau mâna și ajutau după puterile lor. Cum se vor fi gândit atunci aceste văduve singure ale bisericii înaintea lui Dumnezeu, începând de la responsabilii bisericii la toți slujitorii, până la toți membrii

bisericii, bătrâni și tineri, în special la cei care tocmai treceau printr-un necaz deosebit sau chiar ispite! – În textul original, noaptea este menționată înaintea zilei; mai ales noaptea nu erau deranjate de nimic.

Cum vor fi ascultat ele, când alții le vorbeau despre lupta lor, despre greutățile lor, despre sarcinile lor greu de îndeplinit, când poate alte femei, tinere și bătrâne, își plângeau suferința! Nu vroiau să asculte cu urechi curioase, nici cu apăsare; din toate vroiau să facă o rugăciune, să-I predea totul Domnului (1 Petru 5:7), împreună cu acești oameni și apoi și singure pentru ei. În El se încredeau ele; așa se linișteau și puteau să-i încurajeze și să-i mângâie și pe alții. Vreuneele femei din biserică și din afara ei se poate să fi venit la aceste văduve, cu rugămintea: „Măine trebuie să fac cutare și cutare lucru; mâine se ia decizia cutare sau cutare. Te rog, roagă-te pentru noi!“

Și cum vor fi intervenit ele și pentru răspândirea Evangheliei, de exemplu prin mesagerul ei Pavel, prin Timotei și toți ceilalți!

De mijlocit au mijlocit probabil și pentru lumea din jurul lor, pentru cei care purtau o responsabilitate politică (cf. 1 Tim. 2:1), din cetatea Efes, în întreaga provincie Asia, a cărei capitală era Efes, în întregul Imperiu Roman. „Rugăciunea copiilor lui Dumnezeu este deja acum participarea lor la regimentul mondial al lui Dumnezeu“ (Ch. F. Oetinger la Apoc. 1:6). „Ele sunt neviolente și ocrotesc lumea“ (Ch. F. Richter).

13.2.5 Nu știm cât au contribuit aceste văduve în primele secole ale creștinismului ca biserica lui Isus să poată rezista la persecuția supraomenească și la ispita din vremurile acelea, ba chiar în toate acestea să crească neconținut. În rugăciuni se câștigă și astăzi, și mâine victoriile importante.

13.2.6 Pavel a cunoscut desigur foarte bine și din propria lui experiență o astfel de viață îndreptată spre Dumnezeu, nu abia din perioada îndelungatei lui înțemnițări, dar în mod special din perioada aceea. Atunci, o astfel de viață de reducere la liniște și tăcere nu a fost un timp pierdut, ci un timp al unei deosebite lucrări binecuvântate. Mai ales în scrisorile lui din temniță el vorbește mereu despre mijlocirea sa (Ef. 1.15 și urm.; 3:14 și

urm.; Fil. 1:3 și urm.; Col. 1:3 și urm.). De asemenea și din cauza mijlocirii lui se interesa el insistent de știri din biserică. Căci pentru cel, care mijlocește, informațiile corespunzătoare sunt extrem de importante, interesante și utile.

13.2.7 Nu știm ce altceva mai făceau în biserică aceste femei „eliberate” în modul acesta pentru slujba rugăciunii, aceste „văduve ale bisericii”, cum au fost numite deja. În Tit, Pavel spune că femeile în vârstă trebuie să le învețe pe cele tinere din experiența lor, să aibă un comportament bun în căsniciile și familiile lor, ca și creștine (Tit 2:3-5). Acest lucru se va fi întâmplat și în Efes, în special prin aceste femei, care nu mai erau solicitate de sarcini în propriile familii. Se poate chiar ca ele să fi fost însărcinate într-un mod special cu slujba pentru femeile din biserică. Femeile, în situația lor și în sentimentele lor, sunt adesea înțelese mai degrabă de femei duhovnicești, decât de bărbați. Așa au devenit în mod sigur „văduvele bisericii” în tăcere mame spirituale ale bisericii.

13.2.8 În vremea aceea s-a stabilit desigur și o anumită reglementare pentru „văduvele bisericii”: *O văduvă... să fie înscrisă în lista văduvelor...*, scrie Pavel (v. 9). Era vorba deci despre un cerc stabilit, delimitat – la fel ca în cazul prezbiterilor – legat de aceste femei în vârstă, cărora biserica le încredința sarcinile menționate anterior.

13.2.9 Când Pavel scrie: *Cinstește pe văduvele care sunt cu adevărat văduve* (v. 3), aceasta nu înseamnă că trebuie să fie respectos cu ele (și aceasta), ci afirmația implică și o anumită îngrijire din partea bisericii, așa cum porunca a patra cu „cinstirea” tatălui și a mamei include îngrijirea părinților și de asemenea și în v.16 se vorbește despre *ajutorul dat văduvelor adevărate*. Așa au fost eliberate, într-un anumit sens, „văduvele bisericii” pentru slujba lor, astfel încât nu mai erau chiar atât de preocupate să-și poarte de grijă și acum, la bătrânețe.

Desigur, îngrijirea bisericii pentru văduvele sărace nu trebuia să se limiteze la „văduvele bisericii”, ci trebuia să fie acordată tuturor văduvelor nevoiașе din biserică, ba chiar din mediul în

care trăia biserica; atunci când este vorba de facerea de bine, Pavel îndreaptă atenția și asupra lumii din jurul bisericii: „Să facem bine la toți și mai ales fraților în credință” (Gal. 6:10). Însă el învață la fel de mult, ca mijloacele limitate să fie concentrate într-o anumită măsură asupra celor care au fost însărcinați într-un asemenea mod de biserică cu o slujbă.

13.2.10 Cum trebuia să fie văduvele care erau incluse în acest cerc al „văduvelor bisericii”, atât în ceea ce privește sarcina lor, cât și în ceea ce privește sprijinirea lor? Care erau condițiile?

Trebuia să fie văduve *rămase singure* (v. 5), deci văduve care nu aveau copii și nepoți care să le poată purta de grijă sau văduve care erau solicitate să îngrijească de mamele sau bunicele lor bătrâne.

Trebuia să aibă șaiszeci de ani sau mai mult (v. 9). Femeilor mai tinere trebuia să li se lase libertatea deplină să se dedice unei alte sarcini noi, eventual într-o nouă căsnicie. Femeile mai tinere nu trebuia să fie suprasolicitate prin faptul că primeau obligația pentru o slujbă spirituală specială, care conform relațiilor din vremea aceea se potrivea mai degrabă pentru femeile în vârstă.

Ele trebuia să nu fi avut decât un singur bărbat (v. 9). După moartea unui soț, o femeie putea efectiv să se recăsătorească; ea tot mai era atunci de fiecare dată numai „soția unui singur bărbat”. Altfel era situația, dacă femeia divorța. În Israel de cele mai multe ori bărbații aveau inițiativa pentru divorț, în lumea elenă (și Efes făcea parte în vremea aceea din lumea elenă) în schimb era invers; femeile recăsătorite trăiau în cultura elenă în același timp cu doi bărbați, care erau amândoi soții „lor”, după Scriptură.

Să fie cunoscută pentru faptele ei bune (v. 10). Și aici este vorba despre ascultarea credinței (Rom. 1:5; 16:26), de roade ale credinței. Numai o femeie, care se străduia singură în acest sens, al cărei comportament ca și creștină era clar în această privință, putea să le călăuzească corect pe celelalte femei și să le câștige încrederea; cu toate acestea, și ele erau păcătoase iertate (cf. Rom. 3:23 și urm.).

Pavel mai numește acum câteva lucruri care pot să facă parte

din *faptele bune*, din aceste roade ale credinței (cf. Matei 7:16; Ioan 15:5; Gal. 5:22; Iacov 4:17); o credință, care nu are fapte bune ca roade, nu este o credință vie. Trebuia să fi dat ajutor la orice faptă bună (v. 10).

Să fi crescut copii (v. 10), copii proprii sau și orfani, pe care i-au luat la ele (cf. Matei 18:5). În felul acesta puteau cu atât mai mult să înțeleagă foarte bine și să sfătuiască alte mame, în întrebările și problemele lor.

Să fi fost primitoare de oaspeți. Dacă aveau posibilitatea, și în această privință trebuia să fi fost exemple, în special pentru că în vremea aceea atât de mulți frați călătoreau cu mare osteneală pentru cauza Evangheliei și de asemenea oamenii trebuia să fugă tot din pricina Evangheliei (cf. Fapte 11:19; 12:17b).

Să fi spălat picioarele sfinților: ele nu trebuia să fi jucat numai rolul stăpânelor și al gazdelor distinse, care le dădeau eventual sclavilor indicațiile corespunzătoare, ci și ele însele trebuie să le fi făcut creștinilor tocmai în asemenea situații slujbe smerite, călcând prin aceasta pe urmele Domnului nostru (cf. Matei 20:27 și urm.; Ioan 13:5,15).

Să fi ajutat pe cei nenorociți: slujirea celor aflați în strâmtorare a fost în vremea aceea extrem de necesară – și va fi din nou probabil tocmai pe ultima parte a drumului bisericii lui Isus (cf. Matei 24:9) –; ele nu trebuia să se rușineze cu astfel de oameni sau chiar să le fi refuzat găzduirea de teamă să nu ajungă ele însele în pericol.

Nici ele nu puteau și nu trebuia să fi fost oameni perfecți, însă puteau și trebuia să fie totuși oameni cu mintea trează, ca să știe ce vrea Domnul să facă ele în fiecare situație, iar în acest sens să fie un exemplu. Toate acestea se refereau la comportamentul lor din trecut. Important pentru prezent era ca acum, la vârsta lor, să trăiască permanent într-o relație de rugăciune cu Domnul, la fel ca Ana odinioară; ideea menționată în v. 5 este premisa fundamentală a unei chemări la a fi o „văduvă a bisericii“.

13.2.11 Acest pasaj biblic este deosebit de semnificativ și pentru mulții creștini bătrâni de azi.

a) Mulți oameni mai în vârstă ies relativ devreme la pensie, iar speranța de viață a oamenilor în vârstă este, per ansamblu,

relativ mare. Pentru mulți, necazul unei vieți acum goale, lipsite de sens este astăzi mare. Și acum ei lasă să le fie umplută viața cu nenumăratele imagini pe care li le furnizează în locuințele lor programele de televiziune și pe care ei le preiau în mintea lor prin ochii lor îndreptați permanent asupra ecranului. Însă nici un om nu poate prelucra atâtea imagini și cu atât mai puțin poate să trăiască de pe urma lor.

b) Ce comoară ascunsă este atunci o viață după modelul acelei Ana sau al acestor văduve! Și bărbații pot să dețină această slujbă preoțească (cf. 1 Petru 2:9; Apoc. 1:6). Cât de împlinită, cât de plină de sens și binecuvântare devine în felul acesta bătrânețea! Este bine să ne informăm despre slujba preoțească a mijlocirii – în propria noastră viață, în biserica noastră, în satul nostru, orașul nostru, prin reviste misionare, chiar și prin ziare și vești de la radio și televiziune. Însă apoi trebuie să stingem aceste aparate și să ne dedicăm cu atât mai mult în rugăciune Domnului nostru Isus Cristos, marelui Dumnezeu, cu problemele de aproape și de departe, cu cele mărunte și cu cele multe, pe plan mondial.

c) Astăzi se așteaptă multe de la „conferințele la vârf“. Aceasta este conferința unică la vârf: dacă un urmaș al lui Isus vorbește cu „Împăratul împăraților și Domnul domnilor“ (Apoc. 19:16), ca și copil al lui Dumnezeu cu Tatăl lui ceresc, Creatorul și Domnul întregii lumi. Singurul Fiu al lui Dumnezeu este Mijlocitorul nostru la Tatăl, Duhul Sfânt ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu (Rom. 8:26,34; 1 Ioan 2:1). – Lumea omului, care la bătrânețe se învâрте numai în jurul propriei sale persoane, se micșorează și devine îngustă, ca un sicriu. În schimb, lumea celui, care gândește și vorbește astfel cu Dumnezeu, cu orizontul mondial al lucrării Lui, este și rămâne mare și întinsă, până când va putea să-L întâmpine pe Dumnezeu în lumina Lui, pe Cel care „face totul nou“, cer și pământ (Apoc. 21:1,5).

d) Unde sunt oamenii în vârstă, care să preia această minunată sarcină preoțească? Și unde sunt cei care să le arate această sarcină și care să le-o faciliteze cu dragoste? Ce va face Dumnezeu ca urmare la aceasta, așa cum a făcut odinioară la începutul drumului creștinismului, la fel și acum la sfârșitul acestui drum! „Cereți și vi se va da“ (Matei 7:7). Rugăciunea noastră va

fi nu în ultimul rând: „Tată, așa cum L-ai trimis la noi pe Fiul Tău, ca om, când a venit împlinirea vremii (Gal. 4:4), lasă acum din nou să se îplinească vremea și trimite-ni-L în slavă, din pricina onoarei Tale, a copiilor Tăi, ca să ia sfârșit suspinul creației (Rom. 8:19-22) și pentru ca vrăjmașul să nu-i mai poată înșela pe oameni (cf. Apoc. 20:1-3)“.

13.3 Viu și totuși mort

În vremea aceea, în biserică existau și văduve bătrâne fără rude, care erau cu totul altfel decât cele menționate aici! *Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă* (v. 6).

Viața era de domeniul trecutului, așa credeau ele. Zilele li se păreau goale. Ce să facă acum? Ele căutau mereu undeva să apuce o bucătică de „viață“ – cum o numeau ele – și prin aceasta să-și abată gândurile, să-și procure bucurie. Poate că întindeau mâna și după „mângâietorul“ mincinos – alcoolul. Cuvântul lui Dumnezeu Îl lăsa la o parte, viața lor de rugăciune era moartă de mult. La ciocănitul Domnului (Apoc. 3:20) nu mai răspundeau și erau indiferente față de mângâierea Evangheliei; le plictisea. Poate că-i reproșau lui Dumnezeu soarta lor și începeau să se certe cu El. Se împotriveau Tatălui care le atrăgea la Fiul prin Duhul Său (cf. Ioan 6:44). Iar Duhul lui Dumnezeu, „care creează viața“, este atât de neinsistent, încât poate să și plece (cf. 1 Sam. 16:14; Ps. 51:11). În felul acesta, ele erau moarte spiritual, pe cât de vii erau ele în sens natural (cf. Apoc. 3:1).

Poruncește și aceste lucruri, ca să fie fără vină (v. 7), continuă Pavel. Aceasta se referă la toate cele spuse anterior (v. 3-6): referitor la văduvele care aveau rude, referitor la văduvele care pot fi încadrate într-o anumită slujbă a bisericii și referitor la văduvele, care se împacă atât de puțin cu starea lor de văduvie și duc o astfel de viață, încât ajung să cadă de la credință. Și cu ele trebuie să vorbească Timotei, cu respect, „de parcă i-ar fi mame“ (v. 2), alăturându-se suferinței lor și totuși cu seriozitatea necesară, pentru ca ele poate să se sperie, să se lase recuperate și prin pocăință și credință să ajungă să facă un nou început. Domnul nostru poate să învie și morții spirituali, pe cât de sigur a putut să-l strige pe Lazăr – al cărui corp începuse să se descompună – să iasă afară din mor-

mânt (Ioan 11). Așa constată Domnul înălțat cu privire la biserica din Sardes, cu mare gravitate: „Ești mort!“ Însă imediat în continuare, El spune: „Veghează!“ Această chemare nu este în nici un caz mai prejos de chemarea: „Lazăre, ieși afară!“ Da, El pune biserica – muștrată astfel – din Sardes imediat din nou în slujba Sa: „Întărește ce rămâne, care e pe moarte!“ (Apoc. 3:2). „La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință“ (Matei 19:26). Înaintea lui Dumnezeu nu există cazuri fără speranță. – După cum am spus: o sprijinire a unor astfel de văduve bătrâne, chiar și înainte ca ele să se fi îndreptat, nu este exclusă, dacă biserica lui Isus trebuie să facă bine „la toți“ (Gal. 6:10). Ajutorul va fi acordat însă mai puțin planificat comparativ cu celelalte văduve, care sunt încadrate într-o anumită slujbă a bisericii.

Pavel numește scopul tuturor discuțiilor și eforturilor lui Timotei pentru membrii bisericii menționați anterior: ... *ca să fie fără vină* (v. 7); ele, rudele văduvelor, care ar trebui să fie creștini și care totuși nu-și împlinesc datoria de îngrijire (v. 4), cât și chiar văduvele care au rătăcit de pe cale (v. 6).

13.4 În vremea aceea au existat și multe văduve tinere

13.4.1 Femeile se căsătoriseră adesea foarte tinere. Apoi bărbații lor mureau. În durerea lor, lumea lua sfârșit. Poate acum chiar se temeau de viață. Dacă erau creștine, ele cereau eventual să fie încadrate ca „văduve ale bisericii“ (cf. 13:2). Pentru unele, aceasta putea să fie și un oarecare refugiu.

13.4.2 Dar mai târziu, după ce rănilor se vindeau într-o oarecare măsură, se vedea că erau copleșite de această cale a dedicării atât de exclusive lui Isus și de obligativitatea slujirii corespunzătoare; nu rezistau la această nouă sarcină, chiar și spre batjocura celor din jur (v. 14). Pavel avea în mod sigur multă experiență în această privință și l-a sfătuit în mod corespunzător pe tânărul său colaborator, care avea acum sarcini individuale.

13.4.3 Văduvele tinere se căsătoreau totuși ulterior și o făceau cu conștiința parțial sau total încărcată, deși acest lucru nu

era un lucru rău (cf. v. 14); la slujba „văduvei bisericii“ nu era vorba de regulă de împlinirea unui jurământ. Însă lor li se părea că făceau un pas de necredință față de Domnul și de biserica Lui. Iar apoi îl și făceau adesea efectiv în lăuntru lor și-I puneau pe Dumnezeu, pe Isus Cristos în mod clar pe locul doi, în favoarea unui om (cf. Matei 10:37 și urm.). Dacă noul soț nici nu era creștin, atunci ispita era mare de a se desprinde complet de credință, de Isus, de biserică și să renunțe la tot; ele părăseau calea și-l urmau pe Satan (v. 15); prin aceasta, Satan își atingea scopul și dușmanii Evangheliei își băteau joc (v. 14).

13.4.4 Și tocmai dacă nu făceau atât de repede pasul recăsătoriei și slujeau tocmai ca „văduve ale bisericii“, ajungeau ușor într-un comportament greșit, dăunător și pentru biserică – și aici Pavel avusese evident parte de experiențe dureroase –: un om devine repede răsfățat; ele deveneau *leneșe* (v. 13); aceasta li se întâmplă multor oameni, în special celor tineri, dacă nu mai au datorii inevitabile. *Se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă și sunt și limbute și iscoditoare*: ele aveau un motiv pentru a intra adesea în casele oamenilor. Aceasta duce la curiozitate și satisface curiozitatea. În plus, prin multa vorbărie trebuie să se afle și lucruri noi, ca totul să rămână palpitant. Pe scurt: „Dacă ziua este lungă, se vorbește mult“. Și „cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască“ (Prov. 10:19). – Pavel scrie mai departe: *vorbesc ce nu trebuie vorbit* (v. 13) sau „vorbesc ce nu se cuvine“. Se poate să fi fost vorba despre calomnie, despre vorbe „obscene“, ba chiar conform sensului despre răspândirea unor lucruri – poate șoptite la ureche –, care, dacă oamenii le dădeau curs, puteau să-i ducă chiar la practici oculte, cum ar fi formule magice tainice la îmbolnăvirea unui copil etc. Pe scurt: „Lenea duce la mult rău“ (Sirah 33:29). „Lenea este începutul hulei.“

13.4.5 Având în vedere aceste experiențe, era desigur înțelept ca Pavel să intervină pentru reglementarea ca văduvele tinere să nu fie primite în cercul „văduvelor bisericii“: „O văduvă, ca să fie înscrisă pe lista văduvelor, trebuie să n-aibă mai puțin de șaizeci de ani“ (v. 9). „Pe văduvele tinere să nu le

primești“ (v. 11), chiar dacă cer să fie încadrate drept „văduve ale bisericii“. Aceasta impunea să se țină cont de biserică și de femeile tinere care ajungeau adesea în pericol într-o astfel de slujbă. Prin aceasta, aceste femei nu erau obligate să se recăsătorească. De asemenea, dacă dădeau de necazuri, aceasta nu excludea un ajutor din partea bisericii; căci trebuia să se facă bine „la toți“ (Gal. 6:10). Însă Pavel sfătuia ca aceste văduve tinere să se mărite totuși cât mai curând (v. 14). Evident, în vremea aceea nu lipseau posibilitățile pentru recăsătoria femeilor. Aceasta era legat probabil în special de multe cazuri de deces la naștere, astfel încât după moartea primei lor soții, unii tați căutau cu insistență o soție și o mamă pentru copiii lor. Atunci, pentru aceste femei tinere existau din nou sarcinile obișnuite, în care erau în elementul lor: să fie mame și să conducă gospodăria. Prin aceasta erau păzite de multe lucruri prostești, rele și chiar de unele poveri grele.

De asemenea, prin aceasta *nu se dădea potrivnicului nici un prilej de ocară* (v. 14). În Efes trăiau nu în ultim rând mulți păgâni și iudei răuvoitori, care-i observau pe creștini și care descopereau cu satisfacție un motiv de batjocură. Atunci s-ar fi spus curând: „Asta a alergat atâta peste tot, numai ca să-și caute din nou un bărbat și cine știe câte se vor mai fi întâmplat, până când să se liniștească alături de unul. În orice caz, astea numai se prefac evlavioase. Noi suntem cu mult mai buni ca ele“. Și invitația de a veni la Isus era distrusă. – Marele „potrivnic“ și „batjocoritor“, Satan, care vrea să distrugă biserica lui Isus și lucrarea ei misionară, este cel care lucrează la urma urmei prin acești oameni.

În general, în consilierea spirituală este important ca oamenii tineri să fie mai degrabă sfătuiți să renunțe să ia o decizie pripită, imatură pentru o cale plină de sacrificii, decât să se insiste să apuce pe o astfel de cale. Domnul nostru ne îndeamnă să studiem atent întrebarea, dacă trebuie făcut un asemenea pas (Luca 14:28 și urm.). Însă se poate apoi ca pentru tineri să vină ceasul, în care să fie siguri că Domnul i-a chemat la o lucrare corespunzătoare (Fapte 16:10). Atunci nici ceilalți nu mai trebuie să se împotrivească (cf. Fapte 21:14). Iar un consilier spiritual ar trebui atunci doar să mai sfătuiască pe baza Scripturii, că pe acest drum se poate umbla și cum trebui să se umble pe el, în sens biblic.

Studiu biblic despre 1 Timotei 5:3-16

1. Introducere

Femeia, care venise cândva la vârsta de 20 de ani dintr-un sat, a făcut timp de 40 de ani cu mare credincioșie slujba de servitoare în marea gospodărie. Pentru aceasta, stăpânii ei i-au acordat dreptul să locuiască pe viață în căsuța care făcea și ea parte din marea gospodărie. Femeia a vrut ca această căsuță să fie un mic templu, unde să-L laude, să-I mulțumească și să mijlocească înaintea lui Dumnezeu. Marele ei model era Ana, din istoria nașterii lui Isus (Luca 2:36-38). Ea a câștigat încrederea oamenilor. Multe femei veneau la ea cu necazurile lor și-i cereau sfatul și-o rugau să mijlocească pentru ele, dar și tineri, care aveau de trecut examene sau de luat decizii importante. Până și copiii o căutau cu necazurile lor. Dar și bărbații veneau la ea cu privire la sarcini dificile, cu rugămintea să le dea un sfat și să mijlocească pentru ei. În jurul ei s-a format un cerc de femei. În final, acestui cerc i s-au alăturat și bărbați și ea i-a rugat pe frații din bisericile din satele vecine să vină și să slujească și aici. Câțiva din oamenii mai înstăriți au venit cu ideea: „Vrem și noi să-i dăm ceva; ea are un venit mic și i-ar place să poată da și ea ceva, atunci când vede o nevoie“. Ei au spus: „Hotărâște singură: folosește darul nostru pentru tine sau dă-l mai departe, cum vrei!“

2. Întrebări pregătitoare

Ce reglementare a reieșit în creștinismul primar din grija pentru văduvele sărace și slujirea lor adesea mare în biserică? Asupra căror văduve trebuia să fie concentrate ajutoarele modeste ale bisericii? Cum trebuia uneori combătute un anumit gen de văduve? Cum ar fi văduvele tinere, care posibil ar fi fost suprasolicitate prin eventuala slujbă a văduvelor?

3. Tema

O slujbă pentru femeile în vârstă, pentru văduvele bisericii – după modelul Anei (Luca 2:36-28)

4. Structura

- Văduvele în bisericile creștinismului primar – îngrijirea lor.
- Văduvele, care puteau fi încadrate în cercul văduvelor cu „funcția de văduvă a bisericii“ – îngrijirea lor.
- Atitudinea față de văduvele, care nu îndeplineau condițiile pentru această funcție.
- Ce trebuia să fie sfătuite văduvele tinere?

5. Încheiere

Astăzi, într-un veac al unei speranțe lungi de viață, al anilor de pensie adesea mulți pentru femei și bărbați, este foarte important să li se arate creștinilor în vârstă, femeilor rămase văduve și celor care nu au fost niciodată căsătorite, cât și bărbaților, această împlinire minunată a bătrâneții: slujba preoțească a mijlocirii, după modelul Anei din istoria nașterii lui Isus. Și pe plan spiritual sunt atâtea lucruri pe muchie de cuțit – în poporul nostru, în alte popoare, în special și legat de Israel, nu în ultimul rând legat de evenimentele escatologice –, astfel încât „lupta“ pe „frontul rugăciunii“ este extrem de importantă (Rom. 15:30); Domnul nostru ne reprezintă și la fel Duhul Sfânt (Rom. 8:26,34). Cine-i mobilizează pe creștinii în vârstă pentru această sarcină? În mod sigur, Dumnezeu nu ar lăsa fără răspuns astfel de rugăciuni. „Rugați-vă ca vremea din urmă să treacă în întregime, ca să se vadă revelată slava lui Cristos; alăturați-vă dorului îngerilor de ziua cea frumoasă!“ (Ludwig von Pfeil).

14. Responsabilii bisericii (5:17-25)

15:17-25: Prezbiterii, care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei care se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora. 18 Căci Scriptura zice: „Să nu legi gura boului când treieră bucate“ și: „Vrednic este lucrătorul de plata lui“. 19 Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori. 20 Pe cei care păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică. 21 Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Cristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte și să nu faci nimic cu părtinire. 22 Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă și să nu te faci părtaș păcatelor altora; pe tine însuși păzește-te curat. 23 Să nu mai bei numai apă, ci să iei și puțin vin, din pricina stomacului tău și din pricina deselor tale îmbolnăviri. 24 Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă. 25 Tot așa și faptele bune sunt cunoscute: și cele care nu sunt cunoscute, nu pot să rămână ascunse.

În pasajul anterior, Pavel a vorbit despre femeile în vârstă din biserică, despre văduve, în special despre slujba și funcția deosebită, la care erau chemate unele din văduvele din biserică și despre eventualul sprijin, respectiv îngrijirea acestor văduve prin intermediul bisericii. Paralel la aceasta, Pavel vorbește acum despre bărbații mai în vârstă din biserică și despre slujba lor.

În v. 17 apare același cuvânt ca în v. 1. Cuvântul înseamnă „bătrân“ și nu este un superlativ, ci un comparativ. Expresia este denumirea unei anumite vârste și nu a unei anumite slujbe și funcții. Acest lucru este valabil în general și în restul scrisorilor pastorale. „Bătrânii“ (ad litteram: „vârstnicii“) descrie în primul rând numai vârsta. „Episcop“, „priveghetor“, „responsabil“ denumesc în schimb sarcina, slujba, funcția (și în Tit 1:5-9). În biserici erau numiți mai mulți „episcopi“, „priveghetori“, „responsabili“. Așa cum în biserici existau mai mulți diaconi, la fel existau și mai mulți episcopi. Astfel, Pavel a scris scrisoarea către filipeni „către toți sfinții în Cristos Isus care sunt în Filipi,

împreună cu episcopii și diaconii lor“ (Fil. 1:1; cf. 1 Tim. 3:1-13 și comentariul aferent).

Iar acum, în paralel la cele spuse în 1 Tim. 5:3-16 despre slujbele deosebite, alegerea și eventuala îngrijire a „văduvelor bisericii“, Pavel vorbește despre bărbații mai în vârstă, care sunt chemați să fie responsabili bisericii: cum stau lucrurile cu eventuala lor îngrijire, cum trebuie să reglementeze Timotei disciplinarea bisericească privitor la bărbații mai în vârstă care se bucură de o oarecare vază și de ce trebuie el să țină cont la chemarea în slujba bisericii.

14.1 „Bătrânii“

Prezbiterii (ad litteram: „bătrânii“, „vârstnicii“), care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei care se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora (v. 17).

14.1.1 Pavel vorbește aici de acei bărbați mai în vârstă din biserică, de vârstnicii care au fost chemați să fie *prezbiteri*, episcopi.

14.1.2 Plecând de la premisa, că ei își fac *bine* slujba, *prezbiterii să fie învredniciți de îndoită cinste*: cinstea implica – la fel ca cinstirea părinților conform poruncii a patra – în caz de nevoie și îngrijirea. Paralel la cele spuse anterior despre „văduvele bisericii“ (v. 3), aceste cuvinte înseamnă deci: dacă bărbații mai în vârstă ai bisericii nu mai puteau să lucreze, dacă nu aveau rude care să-i îngrijească și dacă nu aveau nici o avere corespunzătoare și dacă de aceea aveau acum nevoie de un sprijin din partea bisericii, atunci, dacă îndeplinesc o slujbă în biserică, ei să primească ceva în plus comparativ cu alții; *munca* lor trebuie să se bucure de o considerație corespunzătoare.

14.1.3 Acest lucru este valabil în special dacă *se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura*, o lucrare care necesită mult timp. Aici a fost vorba probabil pe de-o parte de lucrarea de propovăduire a „Cuvântului“, a Evangheliei și printre oamenii încă

necredincioși și pe de altă parte de călăuzirea celor veniți la credință, ca să cunoască ce a făcut, face și va face Dumnezeu pentru noi în Isus Cristos și ce vrea El să facem noi. Nu ar fi corespuns caracterului de familie al bisericii lui Isus, dragostei și recunoștinței, dacă membrii bine situați ai bisericii ar fi lăsat un bătrân al bisericii – care a lucrat și mai lucra încă cu mare credincioșie pentru ei – să trăiască în mizerie acum, la bătrânețe.

Aceste cuvinte au fost scrise de același apostol Pavel, care de-a lungul anilor nu a acceptat nimic pentru slujba sa, ci și-a câștigat cu truda mâinilor lui mijloacele de trai. Și aceasta, pentru că nu a vrut să fie confundat cu „filozofii” greci și „învățătorii” iudei itineranți, care își făceau în felul acesta viața ușoară și pentru că vroia să asculte de Cuvântul lui Isus: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8).

14.1.4 În v. 18, Pavel menționează două idei ca motivație pentru datoria de sprijinire a responsabililor bătrâni ai bisericii și pentru a le sensibiliza membrilor bisericii conștiința în această privință:

În primul rând, prevederea de protecție a animalelor din VT (Deut. 25:4), conform căreia unui bou care treieră nu era voie să i se pună botniță: bietul animal nu trebuia să stea flămând în mijlocul atâtor alimente. Dacă Dumnezeu îngrijește în felul acesta de animale, atunci la fel și de oamenii Lui, în primul rând de cei care slujesc cu credincioșie.

Apoi Pavel menționează aici o idee rostită deja de Domnul nostru, care pe vremea aceea circula probabil ca proverb: *Vrednic este lucrătorul de plata lui* (Luca 10:7). Isus spune acest lucru referitor la găzduirea oferită ucenicilor Săi: „Să mâncați și să beți ce vi se va da; căci vrednic este lucrătorul de plata sa”.

14.1.5 Aici nu este vorba în nici un caz de faptul că acești colaboratori din biserică ar trebui să accepte plată pentru toate și fiecare slujbă, ci din contextul întregului capitol 1 Tim. 5 de faptul, că membrii bisericii, care trăiesc în relații reglementate, nu vor lăsa un bărbat, care slujește în toate modurile în biserică, și de asemenea nici o femeie, care slujește la fel, să nu aibă mijloacele necesare pentru trai.

Așa ceva poate să devină practic și astăzi, când de exemplu un bărbat pensionat îndeplinește slujba – care implică multă muncă – de a conduce o biserică, ceea ce în mod obișnuit se face onorific, și ca urmare a unor circumstanțe oarecare resursele lui de trai sunt sub nivelul minim al asistenței sociale. Aici ar trebui ca în special membrii înstăriți ai bisericii să se gândească să-i dea regulat o plată pentru slujirea lui.

Și mesajul ar putea să devină practic în special în perioadele de prigoană – de exemplu, prigoana escatologică –, când organizațiile bisericești, care acum angajează și plătesc frați și surori cu normă întreagă, vor fi zdrobite. Prin faptul, că aceste organizații au funcționat un timp atât de îndelungat, se poate ca membrii bisericii să se fi dezobișnuit să se gândească la îngrijirea celor care-i slujesc spiritual.

14.2 Problema disciplinării bisericii a membrilor vârstnici, cu vază din biserică

14.2.1 Pavel scrie: *Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori* (v. 19).

Acest lucru este desigur valabil referitor la toți: ca bănuielilor rostitute, istoriilor rele, care se povestesc pe seama altora, să nu li se dea prea repede crezare. De acest lucru trebuie ținut cont în special privitor la membrii bisericii care au încărunțit cu cinste și în plus au făcut și fac cu dedicare o slujbă mare. Pavel preia aici cu regula lui o reglementare israelită valabilă: „Un singur martor nu va fi de-ajuns împotriva unui om, ca să adeverească vreo nelegiuire sau vreun păcat oarecare; un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe mărturia a doi sau trei martori” (Deut. 19:15).

Desigur că și în cazul, în care doi martori spun același lucru, situația mai trebuie încă verificată. Căci se poate și ca unii să plănuiască un atac viclean împotriva unui nevinovat, prin faptul că ei aduc împotriva lui – aparent independent și totuși după ce s-au sfătuit înainte – aceleași învinuiri neadevărate.

14.2.2 *Pe cei care păcătuiesc, mustră-i* (v. 20a).

Dacă acum se dovedește totuși că bătrânul s-a făcut efectiv vinovat, atunci Timotei nu are voie să tacă, chiar dacă este vor-

ba despre un bărbat de vază, influent, chiar un responsabil de biserică: acest lucru este necesar din pricina lui Isus; în biserică Lui iubită, răul nu are voie să continue să crească. Dar și de dragul celui în cauză; căci el s-ar putea pierde pe veci din această cauză. O „cangrenă“ (2 Tim. 2:17) trebuie înlăturată în orice caz; în trupul bisericii, răul nu are voie să se răspândească în jur; și alții pot fi cuprinși de „fapta rea“ și se pot pierde. Și în final există pericolul pustiirii întregii biserici.

14.2.3 Pavel continuă în acest sens: ... *muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică* (v. 20b).

Se poate chiar ca un bărbat, care a propovăduit Cuvântul, să cadă pradă adulterului sau abuzului de vin. Mai devreme sau mai târziu, ceilalți membrii ai bisericii vor sesiza acest lucru. Știrea se va răspândi de la unul la altul. Iar câte unul s-ar putea să gândească: „Dacă chiar și cutare face asta, atunci nu mai trebuie nici eu să iau lucrurile atât de în serios; Isus va ierta oricum totul“. Exemplul rău amenință să fie repede învățat.

Mai greu sau mai ușor, în această situație Timotei trebuia să-și ia inima în dinți și să-l *muștre* pe respectivul *înaintea tuturor* și să spună că aici este vorba de viață și moarte, de moartea veșnică și de viața veșnică; este în joc totul. Trebuia să se ajungă la o sperietură vindecătoare a tuturor membrilor bisericii. Toți trebuia să sară speriați: „Deci așa stau lucrurile!“

14.2.4 Pavel îl pune aici pe Timotei în fața celei mai serioase datorii. El pășește împreună cu el înaintea forumului zilei judecății de apoi, cea care va decide veșnicia: *Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Cristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri* (v. 21a,b).

Poate că Timotei a fost un om mai moale, căruia îi plăcea să evite luptele și greutățile. Se poate deci ca Pavel să fi avut efectiv motiv să vorbească cu el în felul acesta. Domnul nostru are de asemenea multe motive să vorbească la fel cu noi. Căci în biserică lui Isus de peste tot lipsește astăzi curajul de a-i aborda pe alții personal – smerit și cu dragoste, dar și ferm și clar – cu privire la greșelile lor. Mulți creștini ar putea fi mult mai avansați în sfințirea lor și bisericile noastre ar fi mai mature și

de asemenea mai roditoare, dacă nu s-ar neglija atât de multe la acest capitol.

14.2.5 Pavel adaugă: ... *fără vreun gând mai dinainte și să nu faci nimic cu părtinire* (v. 21c).

Pe de-o parte, Timotei trebuia să verifice fără prejudecăți și să nu dea loc nici unui *gând mai dinainte* – de exemplu, preluat de la alții; nu avea voie să fie părtinitor. Pe de altă parte, el nu trebuia în nici un caz să favorizeze pe cineva, numai pentru că era vorba despre un bărbat, care deținea o poziție de vază, fără de care nimic nu „mișcă“ în biserică, de care depindea și care poate îi făcuse chiar și lui mult bine. De dragul Domnului bisericii, al membrilor bisericii, al celui în cauză însuși, Timotei nu avea voie în nici un caz să rezolve situația cu părtinire și „să măture praful sub covor“ sau să înfrumusețeze fapta, contrar adevărului.

14.3 Chemarea la slujire

În acest context, Pavel revine încă o dată la numirea pentru slujbele bisericii (cf. 1 Tim. 3:1-13). El mai spune aici câte ceva în completarea celor prezentate deja mai înainte în această scrisoare:

14.3.1 *Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă* (v. 22a).

La începutul acestui pasaj (v. 17), Pavel vorbește despre membrii bisericii care dețin o funcție de conducere în biserică. Și la avertizarea atât de clară împotriva „favorizării“ unuia care s-a făcut vinovat de ceva este în mod explicit vorba în special despre un om care are o funcție în biserică: păcatul tolerat în cazul lui ar fi extrem de repede primit de întreaga biserică și ar distruge biserica. De aceea este desigur cel mai bine ca astfel de oameni să nici nu fie numiți în funcții. Aici este vorba în mod clar despre punerea mâinilor și binecuvântarea legate de numirea într-o funcție (cf. Fapte 6:6; 13:3), nu despre alte puneri de mâini și binecuvântări (cf. Marcu 10:16; Fapte 5:12).

Pavel îl sfătuiește pe Timotei să nu treacă prea repede la numirea într-o slujbă și funcție de conducere. Verificarea unui

om trebuia să se deruleze pe o perioadă mai lungă de timp. De asemenea, după intrarea în biserică, după botez, nu trebuia să urmeze prea repede încredințarea unei funcții (1 Tim. 3:6). Omul respectiv trebuia supravegheat mai întâi o perioadă de timp, în ce direcție se va dezvolta; ca nu cumva să fie suprasolicitat, spre paguba lui însuși și mai ales a bisericii. Poate că Timotei se afla în pericolul deosebit, în care se află adesea oamenii tineri, de a fi „repede entuziasmat“ de cineva; căci tocmai că există oameni care „te orbesc“.

În vremuri de prigoană se poate să fie numită o persoană, care să țină în taină cu dușmanii Evangheliei și care să facă astfel front comun cu ei. Ba chiar se poate ca o astfel de persoană să fi fost „infiltrată“ deja în taină de un stat dușman în biserică, tocmai în scopul acesta. Sau se poate ca, făcând deja parte din biserică, această persoană să fi luat legătura cu dușmanul, pentru a se descurca mai ușor și pentru a-și crea avantaje. Lucruri ca acestea fac parte și astăzi în unele țări din experiența creștinilor.

Se mai poate și ca o persoană – ceea ce este la fel de periculos pentru biserică – să fie numită într-o funcție de conducere a bisericii, iar persoana să fie deschisă pentru un duh mincinos, pentru erezie sau înșelare. Toate acestea sunt cu atât mai valabile, când se acutizează persecuția și înșelarea din vremurile escatologice. Cu atât mai atent trebuie tocmai atunci verificați acei oameni, care sunt propuși pentru funcții de conducere în biserică.

14.3.2 Pavel îndeamnă mai departe: *Să nu te faci părtaş păcatelor altora* (v. 22b).

În mod sigur Timotei nu a participat și nu a răspuns singur de numirea în slujbele speciale ale bisericii, însă el a avut totuși o contribuție esențială. Dacă el ajută acum la numirea într-o funcție de conducere a bisericii a unui om cu un păcat greu, la care omul nu renunța și dacă prin aceasta biserica era împovărată, pusă în pericol și blocată în autoritatea ei interioară, atunci păcatul respectivului îl împovăra și pe el.

14.3.3 Da, la colaborarea ulterioară cu noul deținător al funcției se putea chiar ca Timotei să ajungă în pericolul să se molipsească acum cu obiceiul rău al acestuia și să ajungă și el în

păcat. Așa că Pavel adaugă: *Pe tine însuși păzește-te curat!* de păcatul tocmai al acestui om, cât și în general.

Cercetarea altora trebuie să ne determine mereu să ne cercetăm personal din nou înaintea lui Dumnezeu. Iar când cercetăm alți oameni, aceștia și alte terțe persoane ne compară și pe noi cu standarde cu atât mai severe.

De asemenea, Timotei, care avea acum o sarcină atât de importantă, trebuia să ia în calcul faptul că ispititorul era foarte activ tocmai împotriva lui și că încerca să-l scoată din părtășia cu Cristos. Cu atât mai mult era valabil pentru el să aibă grijă de părtășia permanentă cu Domnul. Căci numai la Domnul răstignit și înviat era el ocrotit în orice caz de viclenia și puterea lui Satan și putea să fie sigur de biruință (cf. Rom. 8:37-39; 1 Cor. 15:57).

14.2.4 Aceia, care pentru atingerea unei trepte „superioare“ a stării de creștin respingeau în mod legalist unele mâncăruri și băuturi (fapte pe care Pavel le respingea cu fermitate; 1 Tim. 4:1-5), se poate să fi cerut și o abținere completă de la consumul de vin.

Într-un alt loc scrie, dacă un creștin se abține de la consumul de alcool din cauza vegherii, pentru că se vede amenințat în această privință; aici este vorba despre strădania de a rămâne totuși ca păcătos iertat în ucenicia lui Isus și în ascultarea credinței. Și tot așa este cu totul altceva, dacă creștinii, de dragul lui Isus și cu toată smerenia, i-au în mijlocul lor câțiva oameni, care sunt în pericol din această cauză, pentru a-i ajuta în privința abstenenței. Amândoi, și cel care se abține de dragul lui însuși, și cel care se abține de dragul altora – adesea același creștin are ambele motive –, cred că prin tot ce fac nu fac ceva deosebit; ambele situații fac parte din starea normală de creștin, din credință și din dragoste.

Pavel îi spune clar lui Timotei că poate să fie cu cunoștința împăcată când bea puțin vin; și acesta face parte din „hrana“ pe care a creat-o Dumnezeu, care „să fie luată cu mulțumiri“ (1 Tim. 4:3 și urm.). Când Pavel scrie aici: „Pe tine însuși păzește-te curat!“ (v. 22), atunci prin aceasta nu se cere în nici un caz o abstenență totală de vin etc., în fiecare situație. Dimpotrivă, Pavel îi dă lui Timotei clar indicația: *Să nu mai bei numai apă, ci să iei și puțin vin*. Abuzul nu anulează folosirea corectă. Și de aceasta ține totuși măsura corectă: *Să iei puțin vin!* (v. 23; cf. 1 Tim. 3:3,8).

... *din pricina stomacului tău*: lui Pavel nu i-a fost greu să-i atragă atenția lui Timotei asupra unor astfel de „nimicuri casnice“. De asemenea, puțin vin trebuia să-i folosească bolnăviciosului Timotei probabil și pentru întărirea generală. – ... *și din pricina deselor tale îmbolnăviri*: acele cercuri, care sunt de părere că sunt creștini buni chiar mai presus de boală și care spun: „Cine este bolnav nu crede bine; și cine crede bine nu este bolnav“, nu se pot referi la Pavel. Cel mai apropiat colaborator al apostolului Pavel, Timotei, a fost deci adesea bolnav. Și pe un alt colaborator, pe Trofim, Pavel l-a lăsat „bolnav în Milet“ (2 Tim. 4:20). De ce a făcut acest lucru și de ce nu l-a vindecat imediat în Numele lui Isus? Pentru că acum trăim „prin credință și nu prin vedere“ (2 Cor. 5:7). Pentru că acum, în acest veac, dăm – cum s-ar zice – examenul de admitere pentru slava cerească și una din materiile principale de examen se numește „a crede fără a vedea“ (cf. Ioan 20:29).

Desigur, Domnul nostru îi dă credinciosului deja astăzi mostre „de gustare“, semne, care arată ce va face El cândva la țintă, la scară mare. El anulează deja acum, în general, la credincioși cauza nimicirii noastre: El iartă păcatul și dăruiește pacea Sa și Duhul Său și prin aceasta calitatea de copii ai lui Dumnezeu (Rom. 8:14-17). Atunci însă, la țintă, El va anula însă și toate urmările nenorocirii păcatului, astfel încât nu vor mai fi „nici tânguire, nici țipăt, nici durere“, nici chiar „moartea nu va mai fi“ (Apoc. 21:4). Însă mostrele „de gustare“ menționate, semnele nu le trăim în veacul acesta pe ca bandă rulantă; altfel am fi dați afară de la examenul credinței fără vedere. Nici chiar cei mai evlavioși nu au parte de acest lucru, dimpotrivă. Aici este adesea ca la școală: cu cât un elev se face mai remarcant, cu atât mai grele devin examenele.

Astăzi se spune: „Isus a purtat bolile noastre (Is. 53:4), atunci noi nu mai trebuie să le purtăm“. Însă Isus a și murit moartea noastră și cu toate acestea mai trebuie încă să murim, dacă nu cumva mai înainte Domnul Își va transforma biserica la revenirea Sa și o va răpi la Sine (1 Cor. 15:51; 1 Tes. 4:17).

Creștinismul primar nu a avut parte nici de minuni în alte domenii la fiecare ocazie ivită. Ce-i drept, Petru a fost eliberat din temniță în mod repetat de un înger (Fapte 5:19; 12:7 și

urm.); la fel a avut și Pavel parte o dată de minunea de a fi eliberat (Fapte 16:26). Însă mai târziu, Pavel a fost înțemnițat ani la rând și minunea nu s-a mai repetat (Fapte 21:33 și urm.). Ștefan și Iacov au fost omorâți (Fapte 7:60; 12:2) și conform informațiilor extrabiblice veridice și Petru, și Pavel au murit mai târziu ca martiri (cf. Ioan 21:19; 2 Tim. 4:6).

Încă o dată: ideea: „să nu mai bei numai apă, ci să iei și câte puțin vin“ este introdusă evident de Pavel în acest context, ca să clarifice: din adevărata stare de curăție (v. 22) nu face parte acea asceză (1 Tim. 4:3), pe care o pretindeau în vremea aceea cei care falsificau Evanghelia și cei care o vor pretinde, cei care o vor falsifica tocmai în „vremurile din urmă“ (1 Tim. 4:1 și urm.).

La provocarea, ca la cercetarea și evaluarea creștinilor să nu se dea prea repede crezare informațiilor negative sau pozitive și să nu se dea loc la „prejudecăți“, apostolul cu mulți ani de slujire mai adaugă câteva principii confirmate de experiență; căci nu trebuie ca fiecare generație să plătească prețul cunoașterii:

Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată (v. 24a). Aceasta înseamnă: există oameni, ale căror păcate sunt atât de evidente pentru toată lumea, încât la verificarea omenească a respectivilor ele sunt cum ar veni deja etalate pe masă și de aceea pot fi ușor luate în considerare.

Iar ale altora vin pe urmă (v. 24b). Există deci și alți oameni, la care lucrurile ies la iveală abia mai târziu, posibil abia după examen și după decizia și numirea corespunzătoare. Aceasta înseamnă că nu este permis să se „lovească“ cu dispreț numai în cei ale căror păcate și rușine sunt cunoscute de toți și că nu este voie să se creadă că numai ei sunt răi. Și aceasta mai înseamnă și că la alții nu este voie să se presupună că ar fi „mai presus de orice bănuială“ și de aceea ar putea fi numiți prin „procedură de urgență“. Surpriza neplăcută mai poate încă să urmeze, ca să se spună, de exemplu: „Nu l-aș fi crezut în stare de aceasta!“ La aceste decizii legate de oameni depindem foarte mult de rugăciunea pentru înțelepciune și călăuzirea Duhului (Iacov 1:5). Este urgent să ne rugăm în special pentru frații și surorile care trebuie, printre altele, să ia astfel de decizii. Nu avem voie să ne gândim: „Aceștia se roagă singuri; de aceea rugăciunea noastră nu este necesară aici“. Și Pavel i-a rugat pe parțial încă tinerii

creștini să mijlocească pentru el și lucrarea lui (Rom. 15:30; Col. 4:3; 1 Tes. 5:25).

Pavel continuă: *Tot așa și faptele bune sunt cunoscute* (v. 25a): există merite și calități, care sunt cunoscute de toți participanții la o verificare premergătoare unei numiri; despre ele scrie în actele prezentate și există și suficient de multe alte indicii.

Pavel concluzionează: *Și cele care nu sunt cunoscute, nu pot să rămână ascunse* (v. 25b). Există și creștini neînsemnați, care nu pot și nu vor să scoată în evidență ceea ce sunt, pot, fac și înseamnă pentru alții, ba chiar care nu sunt ei înșiși conștienți de toate acestea. Mai târziu – adesea nu abia la revenirea Domnului sau în veșnicie, ci deja în lumea aceasta – credințioșii lor ascunsă, neschimbată iese totuși la lumină. Atunci se vede că și în cele spirituale, în biserica lui Isus, este valabil proverbul: „Dacă unii oameni ar ști cine sunt unii oameni, atunci unii oameni le-ar da mai multă cinste altor oameni“. Aceasta ne păzește în orice caz de pericolul de a-i privi cu dispreț pe creștinii tăcuți, neînsemnați și de-a-i trece repede cu vederea când este vorba de o numire: „Nu intră în discuție!“ Desigur, nu avem voie să suprasolicităm pe nimeni. Însă tocmai astfel de creștini pot să fie cei cărora Domnul le va spune odată, la revenirea Sa: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri“ (Matei 25:21).

Și aici se poate să fie ca la soldați: un soldat are rezultate strălucite pe terenul de antrenament, dar falimentează în luptele grele de apărare. Un altul, în schimb, în cazarmă pare să aibă multe curențe, dar în timpul luptei salvează cu mult curaj și îndemănare un camarad care zace rănit între liniile frontului. La fel poate un creștin să pară extraordinar în zilele bune, iar la necaz, prigoană și amăgire să falimenteze. Un alt creștin este neînsemnat și pare să fie unul dintre cei mai slabi, dar în vremurile de mari prigoane și amăgire devine pentru creștini un adevărat sprijin prin credințioșia lui, claritatea lui și curajul credinței lui și aceasta în așa fel, încât toți îi dau slavă Domnului, care spune: „Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“ (2 Cor. 12:9).

Studiu biblic despre 1 Timotei 5:17-25

1. Introducere

Era la sfârșitul secolului trecut: bătrânul misionar rezistase zeci de ani în șir în același loc de misiune, în care până atunci nu ajunsese nici un mesager al Evangheliei. Începutul a fost greu. Însă acum existau câteva biserici vii. Acum sănătatea i se șubrezise. Misiunea l-a chemat urgent acasă. Nu exista nici un misionar care să-i ia locul și, așa cum stăteau lucrurile, nici nu erau speranțe să apară vreunul. Atunci, misionarul a predat lucrarea creștinilor din loc. Cu acordul bisericilor, el a numit în locul lui un creștin încă tânăr, dar deja foarte matur și foarte înzestrat, care până atunci fusese colaboratorul lui personal, fiul primului bărbat pe care putuse să-l boteze. Acestuia i-a dat unele indicații și instrucțiuni, în rezumat și în scris, astfel încât la nevoie să se poată referi la el. Împreună cu câțiva bărbați din biserică, acest nou conducător l-a dus apoi pe misionar cu bagajele lui la coasta destul de îndepărtată, unde ancorau vapoarele. L-au purtat pe misionarul foarte slăbit, care în plus orbise. Noul conducător s-a decis repede să nu-l lase pe credinciosul misionar să călătorească singur, ci l-a însoțit în Europa. De asemenea, și acolo au continuat discuțiile despre viitorul bisericilor și slujba lor. Bătrânul misionar a vrut să-i împărtășească urmașului său cât mai mult posibil din experiența și cunoștințele sale.

La fel a făcut și Pavel aici: nu știa cât de curând va fi din nou arestat și cât de repede avea să fie nevoit Timotei să devină definitiv urmașul lui, tocmai aici, în Efes. Pentru noi, azi, care avem sau vrem să purtăm sarcini asemănătoare, este foarte important să vedem asupra căror aspecte insistă Pavel aici.

2. Întrebări pregătitoare

Despre care membrii ai bisericii vorbește Pavel aici (v. 17)? Ce spune el despre un eventual sprijin al oamenilor

care slujesc în biserică, depunând mai mult efort și timp pentru lucrare (v. 17,18)? Cum reglementează el disciplinarea bisericească necesară eventual a unor astfel de bărbați în vârstă (v. 19 și urm.)? De ce poate o măsură de disciplinare bisericească să fie inevitabilă (v. 20)? De ce-i dă Pavel tânărului Timotei aici o datorie atât de serioasă (v. 21)? La ce trebuie meditat cu privire la numirea unor astfel de slujitori, în special pentru verificarea premergătoare necesară (v. 22,24,25)?

3. Tema

Indicațiile cu privire la colaboratorii coresponsabili ai bisericii: numirea lor, sprijinirea lor, tratarea lor, când este vorba de disciplinarea bisericească.

4. Structura

- a) Sprijinirea colaboratorilor coresponsabili – cum este motivată ea.
- b) Disciplinarea bisericească devenită necesară împotriva unor astfel de colaboratori – atenție la plângerile primite, dacă este cazul muștrarea în fața altora, nepărtinirea necesară urgent și din cauza celorlalți (v. 19-21).
- c) Numirea noilor coresponsabili – nu prin „procedură de urgență”; verificarea necesară, nici aceasta nu scoate încă totul la lumină, mai urmează încă unele surprize, negative sau și pozitive.
- d) Puțin vin nu-l „spurcă” pe Timotei (aceasta este spus împotriva celor numiți în 1 Tim. 4:3).

5. Încheiere

Și de aceste indicații ar trebui să ținem din nou cont mai mult astăzi – tocmai atunci, când biserica lui Isus va fi din nou mai asediată –: verificarea atentă a celor care urmează să fie numiți și într-o slujbă onorifică, ca să nu ofere unei

lumi vrăjmașe și batjocoritoare un teren de atac și ca prin aceasta potrivnicii în special să nu „infiltreze” un bărbat, mai ales unul care este adeptul învățăturilor mincinoase și care ulterior, în noua sa funcție, le va răspândi în biserică. Pe de altă parte, trebuie să știm: „Omul se uită la ce izbește ochiul, dar Domnul se uită la inimă” (1 Sam. 16:7). Nimeni nu este voie să fie tratat cu dispreț; un creștin acum neînsemnat se poate dovedi mai vrednic la nevoie, decât ne putem imagina noi acum și chiar mai mult decât noi înșine. „Cei din urmă vor fi cei dintâi.” Nu trebuie nici să ne ferim să facem uz de disciplinarea bisericească, chiar și a membrilor bisericii implicați în conducerea ei, dacă este necesar chiar în plenul bisericii (cf. Matei 18:15-17). Pozițiile greșite în învățătură și viață nu este voie să fie tolerate și să crească în biserică, mai ales când tensiunea de afară, prin persecuții și amăgire, devine mai puternică. Toleranța are limitele ei foarte stricte în biserica lui Isus.